

den röde



ARBEIDEREN

Nr. 15 27/8 - 10/9 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Eritreere i Europa støtter EPLF: REVOLUSJONÆR ENTUSIASME PÅ KONGRESS I BOLOGNA

14. - 18. august holdt "Eritreere for frigjøring i Europa" sin 8. årlige kongress i Bologna, Italia. Med sin fulle støtte til og underordning under Det eritreiske folkets frigjøringsfront (EPLF) utgjør "Eritreere for frigjøring" EPLF's masseorganisasjon for eritreere som har måttet flykte eller reise til Europa for å skaffe seg arbeid.

I alt ca. 2000 deltok på kongressen. Foruten eritreere bosatt i Europa var også eritreere i USA og Midt-Østen representert, samt selvsagt representanter fra EPLF's sentralkomite i Eritrea.

Tilstede som gjester var bl.a. Harald Berntsen fra Kommunistisk Arbeiderforbund og Kjell Bjørgeengen fra Kommunistisk Universitetslag. Deres hilingsstale er gjengitt av den røde Arbeideren.

En offisiell erklæring fra kongressen vil bli gjengitt i neste nr. av drA. Vi viser dessuten til intervju med medlem av EPLF's sentralkomite, Ermias Debessai, i dette nr.

Bjørgeengen og Berntsen forteller at

sen var preget av et svært høyt politisk nivå og av stor glede over den siste tids framgang for den eritreiske revolusjonen under EPLF's ledelse. De hadde lange samtaler med tilstedeværende medlemmer av EPLF's sentralkomite, som ga et sterkt revolusjonært inntrykk. Også det kameratslig samvær med de øvrige kongressdeltakerne og hundrevis av politiske samtaler var svært lærerike og vitnet om det høye politiske skole-

Forts. side 2

KKPs KONGRESS: BEKREFTER KAs ANALYSE

Det kinesiske kommunistpartiet har avholdt sin ellefte kongress som var de første etter Mao Tse-tung's død. "Klassekampen" kunne selvsagt raskt rapportere hvilken seierens kongress dette hadde vært. Forsåvidt finner vi for en gangs skyld ingen grunn til å tvile på "Klassekampens" nakne konstatering. Viselig innebar nok denne kongressen en seier; dog ikke for den kinesiske arbeiderklassen. Tvert om må KKP's ellefte kongress betraktes som det foreløpige høydepunkt og konsolideringen av den prosess som vi nå har sett under utvikling siden i fjor høst. Det er den borgerlige fløy som hele tiden har hatt overtaket i partiet og som nå synes å ha trygget sin maktposisjon.

Kulturrevolusjonens viktigste bidrag var som kjent hevdelsen av politikens og den politiske linjes nødvendige forrang under proletariats diktatur. Som sådan var kulturrevolusjonen som ble innledet i 1966, bare den første opptakt til en nødvendig og permanent revolusjonering av det kinesiske samfunnet. Dette for at arbeiderklassen i det hele tatt skulle kunne beholde makten og ta de første skritt mot det klasseløse kommunistiske samfunn. På siste kongress for fire år siden ble da også disse prinsippene forsvart av de som i dag sitter i Hua-fløyens fangehull. De samme synspunkter ble derimot på den nylig avholdte kongressen fjernet fra paragrafene i partistatuttene. De borgerlige ide-

ologer i KKP er seg fullt ut bevisst hvor de skal sette angrepet inn. Vi skulle derfor tro at dette vendepunktet rettferdiggjør Aftenpostens forhåpninger når de på lederplass nå med et lettelsens sukk kan fastslå at "utviklingen i et samfunn med nærmere 900 millioner innbyggere igjen blir tilnærmet forutsigbar". Forutsetningen for denne konstatering fra borgerorganets side er at "vi nå vet at produksjon skal være viktigere enn politikk". Det politiske svermeri (les proletariats diktatur) er over og Kina blir atter tilgjengelig for forståelse fra borgerlige statistikere, teknokrater og lovprisere av prosuktiv kreftenes allmakt.

Allerede sammensetningen av det

Forts. side 5

Listesaken: BORGERLIG PROVOKASJON

Politisk overvåking i Norge og interessen for denne er ikke av ny dato. Etter at det i sin tid hadde gått hardnak kede rykter om bl.a. overvåking av SF's medlemmer, hvorpå Finn Gustavsen reiste spørsmålet i stortinget, satte da værende statsminister Borten igang ett forskning. Resultatet av denne, som for øvrig ble utført av Per Borten personlig ble nedsettingen av Melbyeutvalget. Da innstillingen fra dette utvalget forelå, ble den foreslått hemmeligholdt. Etter hvert falt gemyttene til ro - opinionen var beroliget. Situasjonen syntes atter under kontroll og borgerskapet kunne i salig velvære nyte demokratiets fortrefelighet. slik saken nå sto kunne selvfølgelig borgerstaten ufortrødent fortsette overvåkingen og klappjakten på angivelig kommunister og "potensielle landsforrædere".

Interessen for politisk overvåking

blusset for alvor opp igjen ivår etter Bortens konstatering av overvåkingspolitets bistand vedrørende ansettelser innen næringslivet (Norsk Hydro). Deretter fulgte den ene avsløringen etter den andre, bl.a. offentliggjorde Dagbladet deler av den hemmelige Melbye-rapporten som viste at overvåkingen fortsatt var i full gang.

Etter Ny Tids intervju med major Blindheim begynte snøballen å rulle for alvor. Ivar Johansen, tidligere forlags-sjef i Pax, dukket opp i en dagsavis og utpekte seg selv som Ny Tids kilde i "Blindheimsaken". Han kunne videre tilføye at Ny Tid og han selv hadde mer på lager. Bl.a. navn på 600 etterretnings- og overvåkingsansatte samt varsel om at Ny Tid ville offentliggjøre navnene på disse "i den grad det ikke ville skade nasjonens interesser". Disse uttalelsene klarerte nå veien for politiet til å foreta

de nødvendige tiltak som for denne etaten inkluderte husundersøkelser og beslaglegging av materiell med påfølgende arrestasjoner.

I utgangspunktet var Blindheim-intervjuet fra SVs og Ny Tids side åpenbart ledd i valgtaktikken. En liten godbit so skulle løfte SV ut av den hverdag som nå stadig fortonte seg politisk gråere og mer trøstesløs. Det SV i sin blåøyede naivitet ikke forsto da "godbiten" ble servert, var at partiet nå etter alt å dømme var utsatt for en provokasjon. (I tillegg at provokatøren (-ene) måtte søkes inne Ny Tids egen omgangskrets. Nå vil ikke vi dermed stemple Ivar Johansen som en subjektivt bevisst provokatør. Her dreier det seg nok mer om objektiv funksjon. I denne sammenheng må søkelyset rettes mot den kontakt ett retningstjenesten gjennom lang til oppri-

Forts. side 2

LES...

LEDER OM VALGET.
Side 3.

INTERVJU MED MEDLEM AV
EPLF'S SENTRALEKOMITE.
Side 4.



AKP - BEVEGELSEN I EUROPA SPREKKER

Det siste års utvikling i Kina og de albanske kommunistenes kritikk av Kinas utenrikspolitikk er nå i ferd med å føre til dype sprekke-dannelser innen den såkalte "m-l"-bevegelsen som oppsto i de forskjellige vesteuropeiske land omkring 1970, og som i Norge fikk sin utløper i "AKP".

Nuova Unità er sentralorgan for et av de viktigste - vi antar tidligere - søsterpartier til "AKP" - PCI(m-l) i Italia. I nr. 30-31 av Nuova Unità for i år, datert 9. august, offentliggjøres en omfattende resolusjon fra sentralkomiteen i PCI(m-l), som tar for seg de fundamentale spørsmål i klassekampen i Italia og i verdensmålestokk, samt den proletariske internasjonalslimen proletariske internasjonalslimen. Resolusjonen slutter seg til de albanske kommunistenes gjenreisning av en revolusjonær strategi i verdensmålestokk overfor den kinesiske klassesamarbeidslinjen.

Men resolusjonen nøyer seg ikke med å kritisere den kinesiske utenrikspolitikk. Den går direkte inn på den indre utviklingen i Kina og i Kinas Kommunistiske Parti. Sentralkomiteen i PCI(m-l) taler her bl.a. om at den borgerlige fraksjon i dag dominerer Kinas Kommunistiske Parti, og at den forsøker å gjennomføre en borgerlig restaurasjon av krustsjovistisk type, inkludert en sosialsjåvinistisk utenrikspolitikk. Resolusjonen forteller også at kineserne uten hell har forsøkt å manøvrere PCI(m-l) i opportunistisk retning.

Resolusjonen fra sentralkomiteen i PCI(m-l) er på disse punkter med andre ord helt i overensstemmelse med Kommunistisk Arbeiderforbunds syn på utviklingen i Kina etter Mao Tse-tung's død. Den står i antagonistisk motsetning til vårt hjemlige "AKP's" fulle oppslutning om Kinas mer og mer reaksjonære utenrikspolitikk og uforbeholdne hyllest til Hua Kuo-feng og rehabiliteringen av Teng Hsiao-ping. Det er videre sterke tegn som tyder på at PCI(m-l) ikke vil være det eneste "AKP's" tidligere søsterpartier i Europa som skiller lag med de hers-

Forts. side 5

ringsnivået i EPLFs masseorganisasjoner.

Kongressen ble åpnet med en lengre beretning om siste års framgang for det eritreiske folks frigjøringskamp ved Ermias Debesai. En stor del av beretningen tok for seg de forskjellige imperialistiske stormaktenes og de arabiske regimenes innblanding i det strategisk viktige området i og omkring Afrikas horn. Den fulgte i hovedlinjene de synspunkter som framkommer i intervjuet med Ermias i den røde Arbeideren.

Deretter fulgte hilsningstaler fra forskjellige gjester. Spesielt hilsningstaler fra Kommunistisk Arbeiderforbund og fra TPLF (Tigray Peoples Liberation Front) vakte langvarig og stormende applaus. Det var ellers hilsningstaler fra bl.a. den norske "Anti-imperialistisk komite for den 3. verden" og den tyske Liga gegen den Imperialismus.

Det kanskje viktigste temaet på kongressen var vedtaket om å dele organisasjonen "Eritreere for frigjøring i Europa" i to - i en organisasjon for arbeidere (Eritrean Workers Association in Europe) og en for studenter (Eritrean Students' Association in Europe). Dette spørsmålet har vært diskutert og studert i samtlige av organisasjonens avdelinger omkring i Europa siden siste kongress. Vedtaket representerer en helt bevisst massorganisering etter klassegrenser, med det formål å styrke den eritreiske arbeiderklassens selvstendige organisering og politikk, med tanke på den neste og sosialistiske fasen av den eritreiske revolusjonen. EPLF og dens masseorganisasjon i Eri-

ropa er en front av forskjellige klasser og lag, en front som tilsvarer den eritreiske revolusjonens første oppgave og stadium, den nasjonale frigjøringen fra etiopisk kolonialisme og den demokratiske frigjøringen fra føydalisme og imperialistisk undertrykkelse. Dermed innebærer fronten klassemotsetninger med tanke på revolusjonens neste stadium, det sosialistiske. Vedtaket om å splitte den europeiske masseorganisasjonen langs klassegrenser er bare et av de mange tegn på den bevisste erkjennelsen av dette, og på at EPLF står under en solid proletarisk og marxist-leninistisk ledelse. Oversettelsen av et stadig økende antall antall klassiske marxist-leninistiske verker til eritreiske språk og spredningen av disse i Eritrea er et annet tegn på det samme.

Kongressen var forøvrig preget av tallrike kulturelle innslag og framvisning av filmer fra de frigjorte områder i Eritrea. Det finnes 9 forskjellige nasjonaliteter innen Eritrea. For å bekjempe den imperialistiske kulturen og den reaksjonært ledede ELF's forsøk på å holde liv i og spille på nasjonale og religiøse motsetninger innen det eritreiske folk, legger EPLF stor vekt på å bygge en ny revolusjonær kultur som baserer seg på de gamle tradisjonelle kulturformene som fortsatt eksisterer innen landet. Gamle sanger og danser blir gitt et helt nytt og revolusjonært innhold - ved hjelp av tekster som handler om den koloniale undertrykkelsen i Eritrea, den væpnede frigjøringskampens historie og om nødvendigheten av å bekjempe den reaksjonære ELF-ledelsen. De kulturelle innslag

var dessuten preget av en rekke ny-skapte skuespill med revolusjonært innhold.

I de samtaler Bjørgeengen og Berntsen førte med medlemmer av EPLFs sentralkomite, kom det - foruten det som framgår av intervjuet med Ermias Bebesai - fram at EPLF nå ikke bare var helt overlegne ELF i politisk forstand, men også militært - med et styrkeforhold på ca. 2 til 1. I og med de avgjørende nederlag som det siste året er påført de etiopiske kolonialistene under ledelse av den reaksjonære militærjuntaen i Addis Abbeba, har massene i Eritrea nå begynt å spørre om den eritreiske revolusjonen ikke snart må gjøre opp med den neste hovedfienden, den reaksjonære ELF-ledelsen. I samme forbindelse er det tegn på at imperialistiske makter og forskjellige reaksjonære regimer begynner å revurdere sin tidligere støtte til ELF og orientere seg mot EPLF - av rent opportunistiske grunner, dvs. for gjennom EPLF å vinne fotfeste i et fritt Eritrea. Her understrekte EPLFs sentralkomitemedlemmer at en slik taktikk ikke vil lykkes. EPLF vil fortsette å holde fast på prinsippet om å stole på egne krefter, selv om de taktisk utnytter og vil fortsette å utnytte motsetningene mellom imperialistmaktenes så langt det ikke gå ut over den eritreiske revolusjonens selvstendighet. EPLF kommer ikke til å ta noen snarveg til frigjøringen, men stoler utelukkende på massene og setter den politiske konsolidering av massene foran alt annet. Den revolusjonære tålmodighet ble understreket med ordene: "We are not in a hurry." ("Vi har ikke hastverk").

EPLFs sentralkomitemedlemmer understreket forøvrig at EPLF representerer en allianse av flere klasser og lag, og at revolusjonen foreløpig

befinner seg på det nasjonaldemokratiske stadium. Men hele EPLFs praksis peker fram mot den neste fasen i revolusjonen: iverksettningen av landreformer med kollektiv drift på landsbygda, utdanningen av tusenvis av kadre i EPLFs kaderskoler i de frigjorte områdene, den politiske skoleringen av massene i marxismen-leninismen, og den klare bevisstheten om klassemotsetningene innen den nasjonaldemokratiske revolusjonen. I lys av dette må også spørsmålet om dannelsen av det kommunistiske parti settes.

Sentralkomitemedlemmene takket forøvrig for den politiske og materielle støtten som EPLF har fått fra Kommunistisk Arbeiderforbund i Norge, og ville gjerne opprettholde forbindelsen med KA.

Bjørgeengen og Berntsen hadde dessuten samtaler med et medlem av sentralkomiteen i Tigray People's Liberation Front (TPLF). Tigray er en provins i Etiopia, bebodd av en egen nasjonalitet som har vært undertrykt av av det etiopiske Amhara-herrefolket siden slutten av det forrige århundre. Samtalene viste en stor grad av enighet bl.a. i vurderingen av det nasjonale spørsmålsstilling i på den ene siden imperialistisk og kolonialistisk undertrykt land og på den andre siden imperialistiske land. Det var enighet om å videreutbygge forbindelsen mellom TPLF og KA. - Vi vil i nærmeste framtid bringe mer stoff om TPLF i den røde Arbeideren og i Røde Fane

LISTESAKEN: ... Fra side 1

holdt med Johansen. Her virker Johansen forbindelser med oberst Trond Johansen kjent DNA-tillitsmann og topp i overvåkingen, mer enn mistenkelig. Det beror visse heller ikke på en tilfeldighet at Ivar Johansen med forsvarsminister Rolf Hansens velsignelse ble matet med toppgraderte opplysninger. Snarere tyder det på et bevisst opplegg fra det statlige hold side og maner oss til forsiktighet med å

undervurdere borgerskapets evne til manipulasjoner og snedighet i sikringen av sin egen maktposisjon. I Ivar Johansen har de trolig sikket inn en person hvis posisjon og fortid som forlagssjef i Pax kunne brukes i et finurlig spill med et bestemt siktemål: å få en oversikt med og grep over det som idag går under betegnelsen "venstreorienterte grupperinger". Dette for så å legge et mistenkelig gjørende og kriminaliserende skjær over disse. Vi skal ikke her gi oss inn på spekulasjoner om hvorvidt de topphemmelige informasjonene ble gitt med visse motytelser eller ei. Skulle slike vært gitt, vil de neppe bli berørt i den kommende rettsak. I så måte skulle denne sakens konsekvenser for SV bli det motsatte av partiets intensjoner. Snarere har det hele utviklet seg til en boomerang, noe som ytterligere vil understrekes av en eventuell kriminalisering av "listesaken".

Når vi imidlertid ovenfor har lagt vekt på de synbare bevisste overlegninger fra statlig- og overvåkingshold, er dette for å lede opp til det vi mener er sakens kjerne her. Det syner helt klart at borgerskapet med sin korporative avantgarde, sosialdemokratiet, her har vært ute med en bevisst plan for å statuere et eksempel. Hele denne saken viser derfor ikke sin største viktighet rent umiddelbart, men snarere i kraft av de fremtidige tilstander den peker frem mot. For i det fjerne kan man bak de ennå spredte og mer uskyldspregede husundersøkelsene og arrestasjoner skimte den langt mer vidtrekkende og nådeløse bruk av unntakslovene. Dette vel å

merke når vi står overfor mer tilspissede forhold i klassekampen mellom borgerskapet og arbeiderklassen. Ved å skape presedens i kraft av kriminalisering og legitimering av politiets aksjoner har borgerstaten vist at den er på høyde med seg selv. Grunnen er lagt, utgangspunktet er sikret for å bruke langt hardere midler når det skulle dreie seg om å knuse en framtidig bevisst og kampvillig arbeiderklasse. Denne lærdom mener vi bør være essensiell for kommunister i dette tilfellet. Desto mer nedslående er det å være vitne til den samlede småborgerlige venstresides reaksjoner. Selvfølgelig er det deres håpløse, men samtidig også livsfarlige legalisme og dermed tilsløring av statens og overvåkings klassekarakter som går igjen. Berge Fures uttalelser om at "dette er eim politiaksjon som eg vonar det ikkje står politiske partier bak" og "dette minner om heilt andre tider" viser at Furre ikke ser skogen for bare trær. Vi må bare etter få minne herr Furre om det kjedelige faktum at politiet faktisk danner noe av borgerskapets og dets stats mest nødvendige instrumenter i den politiske klassekampen.

Hele dette infantile politiske bilde komplementeres så bare ytterligere av NKPs krav om desimering av lister over kommunister på en forsvarlig måte, samt Steigans replikk om at han "ikke godtar at denne overvåking av arbeidere og progressive skjer uten kontroll".

Vi for vår del vil bare påpeke den dødslinje det her innebærer å komme med en generell appell til demokratisk ånd og sinnelag. Dette betyr å innsneve perspektivet på disse hendingene og dermed tilsløre deres sanne klassekarakter. Registrering og kartlegging av kommunister vil fortsette uansett hvilke "demokratiske" tiltak som settes iverk. Art og styrke i denne overvåking avgjøres heller ikke av politiske enkelt personer, men snarere av styrken i den frykt borgerskapet til enhver tid

nærer for sin historiske undergang. Som kommunister tar vi dette til etterretning og gjør så de nødvendige forholdsregler.



Nå går det mot valg igjen. Tilgi meg at jeg nevner det, for ingen er så lykkelig at en ikke har merket det - ikke kjent kvalmen trengte på. Men det er ikke like sikkert at alle har registrert at vi har fått en ny type valgkamp. Den er i likhet med så mye annet i vår tid blitt mer og mer amerikansk.

Noe mord er ikke meldt foreløpig. Det kan komme før en vet ordet av det. Små Watergate-tendenser kan en finne både her og der, husundersøkelser, gjensidige beskyldninger og arrestasjoner. Vi har et svært aktivt politi - som kjent. Jeg skal vokte meg vel for å si for mye. Derfor skal jeg ikke antyde at det er kjekke karer, for avstanden til kjekkasser er for liten. Det er blitt farlig å prate om farger også for da kommer det noen og banker på døra natterstider. Brunfarg må en ikke nevne. Det begynner nok snart å bli betenkelig å nevne blått også, for uten å ta hensyn til fargesammensetninger rent generelt, så er det ikke til å komme bort fra at blått og brunt ligger i nærheten av hverandre rent politisk.

Vårherre blandet seg inn i valgkampen her om dagen og tonte farge. Misforstå meg ikke - jeg er klar over at av våre kjære demokratiske partier bruker ham som sekundant i sin velsignede gjerning. Nei, han opptrådte helt personlig i fjernsynet. Streng og allmechtig sto han fram. Han ble kalt riksadvokat, men det kom fram i alt han sa og måten det ble sagt på at det nok var Vårherre sjøl. Det står jo skrevet at "dommen hører meg til" eller noe i den retning. Riktignok var han villig til å dele noe av sin makt med kongen, men det var nok et taktisk knep i valgkampen. Jeg har

en liten mistanke om at det er St. Peter som har funnet på det, for han er kjent som litt av en luring.

Han var hevet over partiene, sa han, og vi får tro ham på hans ord. Men det var forunderlig hvor avstemte og klare blåtonene var - mørkeblå, nesten br... Nei, ikke det - Ingen bør la seg forundre heller, for alle vet da at himmelen er blå.

Det er så rart med farger. Det rareste er at de som etter hva de sjøl sier er mest imot fargene, er de som maler med de breieste penslene - både brunt og blått.

Vi fikk vite hva demokrati er også. Det er akkurat det vi har i dag med kriser, arbeidsløshet, kriminalitet og depresjoner. En kunne ha lyst til å utbryte: Fri oss fra demokratiet.



TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykki: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane
STØTTEABONNEMENT:
den røde Arbeideren - kr. 50.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Valget: Fraksjoner innen den herskende klassen

Det egentlige innholdet i valgkampen er hittil i år blitt skjult av striden om de såkalte lekkasjene. Det vanlige valgkampstoffet er ennå ikke kommet klart til uttrykk. Det forhindrer ikke at det bak det parlamentariske tåketeppe skjuler seg viktige motsigelser som viser hvilken fase som kapitalismen nå er inne i.

TO FRONTER

Slik klassekreftene kommer til uttrykk i årets valgkamp, kan man snakke om to fronter: Den ene går mellom forskjellige mer eller mindre perifere småborgerlige grupperinger på den ene siden og de rene forvaltere av kapitalistklassens interesser på den annen side. Småborgerskapet er både avhengig av kapitalismen og truet av den. Dette dobbeltsidige forhold kan ikke komme klart til uttrykk for klassen selv, den har ennå mindre enn borgerskapet noen klar forståelse av sin egen samfunns-messige posisjon. Behovet for å markere seg overfor borgerskapet tar derfor ofte preg av at de forskjelligste ideologiske forestillinger kjøres fram som kampsaker. I dag er det særlig miljø-

problemer - og da i en form som er totalt løsrevet fra sitt virkelige grunnlag i den kapitalistiske produksjonsprosessen - som er i skuddet. Til den gruppen kan vi regne Venstre, deler av Senterpartiet og også SV. I AKP er vel opportunismen så sterk at alt kan brukes som kampsaker.

Den andre fronten er uttrykk for langt mer sentrale problemer for hele kapitalismens utvikling i Norge. Den går mellom DNA og Høyre, med de andre borgerlige partiene på slep. Det slaget som her blir utkjempet, gjelder utviklingen fram mot et stadig mer statsmonopolistisk samfunn. Forkledd i fraser om en debatt om "Demokrati" møtes her representanter for en kapitalisme som ennå er av den private kontrollinteresse med representanter for de byråkratkapitalistiske sjikt som DNA og også LO-toppen representerer.

Kapitalistenes mangelfulle forståelse for et system som de er et uttrykk for, kan ikke i det lange løp hindre denne objektive utvikling som stadig utvider statens rolle og dermed også betydningen av byråkratsjiktet. Likevel er det klart at bare en DNA-regjering kan innta den aktive pådriverholdning vi har

sett i Norge. DNA omgjør arbeiderklassen til klassegrunnlag for det borgerlige samfunn. Men dette utgjør også partiets problem: for selv om det idag ikke er noen vidt utbredt kommunistisk bevissthet i arbeiderklassen, vil ikke proletariatet akseptere ethvert sosialdemokratisk framstøt. EF-striden og DNAs tilbakegang i 73 viste dette klart. Men i en periode med krise og arbeidsløshet vil DNA sikkert holde stangen med letthet mot venstre-sosialdemokratiet.

VÅR EGEN ROLLE

Hele KAs politikk er selvsagt et eneste argument for at ingen progress har noe alternativ ved årets valg. Likevel har vi ikke gått ut med noe allmennt boykott-opplegg slik SUF i sin tid spontanistisk gjorde. Vår organisatoriske styrke og politiske oppgaver frarår dette i år. Disse oppgavene ligger snarere i å styrke og utvide vårt grunnlag i arbeiderklassen. Å delta i utvidelsen av dette arbeidet er den beste form for antiparlamentarisme ved årets valg.

KAs SOMMERLEIR

KA avholdt i år en vellykket sommerleir på Tromøya ved Arendal i perioden 18 - 23 juli. De politiske diskusjonene på leiren tok opp AKPs politiske karakter og kampen mot denne gruppen, det nasjonale spørsmål og den videre organisatoriske utbygging av KA. I forbindelse med det første temaet konsentrerte diskusjonen seg særlig om begrepet nasjonal-sosialismen og dets plassering i forhold til borgerlig politikk almennt.

Diskusjonen om det nasjonale spørsmål dreiet seg særlig om grunnlaget for nasjonene og kom inn på KAs internasjonale oppgaver. Harald Berntsen innledet om den videre utbygging av KA. Hans utgangspunkt var at problemet med å styrke KA først og fremst må løses ved å gjøre politikken bedre kjent. Med perspektivet fra de tidligere diskusjonene mente han det vesentlige var å styrke den kommunistiske sentralen gjennom å styrke "den røde Arbeideren." KA er f.eks ikke i diskusjonsposisjon med AKP, som har dagsavis og føler at de trygt kan kjøre ut systematiske forvrengninger av KAs politikk uten at det blir avslørt i nevnverdig grad.

den røde Arbeideren må styrkes både teknisk og spredningsmessig ved å øke abonnementsstallet - og vår utgangspunkt på disse områdene er gunstig.

Men det er også viktig å styrke avisa politisk, som kollektiv agitator og propagandist. Av denne grunn bør alle medlemmer og sympatisører trekkes med i arbeidet med å utforme avisa, slik at dette

ikke bare blir en snever redaksjonsverk. Dette er viktig for rekrutteringen til forbyndet. Gjennom dette kan også de lokale kadrene skolere seg bedre.

Om den organisatoriske utbyggingen sa innlederen at en må ta et oppgjør med tendensen til å ville gjøre alle ting på en gang, og at vi lære å konsentrere kreftene om klare hovedoppgaver.

Han nevnte her behovet for tallmessig økning av KAs medlemsmasse, også av folk utenfor arbeiderklassen. Selv om partiet ikke kan bygges uten en sterk ryggrad av industri-celler, må vi i dag lære oss at "huset må bygges med de materialer som finnes." Rekrutteringen må i hvert fall skje ut fra arbeiderklassens behov, og ikke for at forskjellige samfunnsgrupper skal kunne kjempe for egne krav.

Av viktige politiske oppgaver fremmer nevnte Berntsen behovet for å styrke det faglige arbeidet og legge grunnen for en faglig opposisjon. Ellers må vi utvikle det anti-imperialistiske arbeidet, noe som ikke minst kontakten med EPLF i Eritrea har inspirert til.

I diskusjonen ble det fremhevet at innledningen la opp til en positiv sjølkritikk fra KAs side, og det var enstemmig oppslutning om de punktene innlederen hadde nevnt. I tillegg kom det frem at KA også i arbeidet utenfor Oslo måtte konsentrere seg om noen få støttepunkter og ikke forsøke og bli "landsomfattende" på en lite soled måte.

Det ble nevnt behovet for en bedre spredning av KA-materiale i industristrøk der vi egentlig allerede

har mulighet til dette.

I det hele tatt ble det reagert mot tendensen til å ville ha en formell organisasjon uten noe virkelig innhold.

Et viktig kritikkpunkt var KAs manglende evne til å aktivisere og trekke til seg nye sympatisører og det ble trukket opp retningslinjer for hvordan dette kunne bedres.

Leiren ble avsluttet med aksjonsdag i Arendal der det ble solgt materiale fra KA og EPLF. Det siste hadde særlig aktualitet både utfra situasjonen i Eritrea og det forhold at representanter fra EPLF deltok på leiren.

ABONNEMENTSKAMPANJEN:

LEGG IKKE INN ÅRENE!

Av tekniske grunner bringer vi ikke noen oversikt over framgangen i abonnementskampanjen i dette nr. Vi kan imidlertid opplyse at framgangen de siste 14 dager har vært minimal.

Det er derfor nødvendig å gjøre samtlige KA- og KUL-medlemmer oppmerksom på at sommerferien nå er over, og at abonnementskampanjen fortsetter. Målsettinga på 5 nye abonnenter pr. medlem er langt fra oppfylt - med hederlige unntak av Sør- og Nord-Trøndelag. Det nye trykkeriet som vi nå snart skal anskaffe, fortjener mange flere abonnenter enn vi har i dag!

Altså: Sett ny fart i abonnementskampanjen!

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND



SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad
BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen
TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn
VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval
BERGEN: Morten Simonsen,
Søllia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8
BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen
TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim
TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Studentersamfundet i Trondhjem

arrangerer

Lørdag 3. september kl. 20.00
møtet

KINA ETTER MAO

Innledere:

Frank Bjerkholt, Morgenbladet
Pål Steigan, AKP
Truls Wyller, KA

Vi oppfordrer våre sympatisører i Trondheim til å møte fram i Studentersamfundet og markere sin støtte til proletariatets klassekamp i Kina.

INTERVJU MED ERMIAS DEBESSAI - MEDLEM AV EPLF's SENTRALKOMITE



Kommunistisk Arbeiderforbunds og Kommunistisk Universitetslags representanter på EFLEs 8. kongress har hatt et intervju med Ermias Debessai, medlem av sentralkomiteen i EPLF (Det Eritreiske Folkets frigjøringsfront). Samtalen omhandlet en rekke fundamentale spørsmål i den eritreiske revolusjonen, som i dette øyeblikk er inne i en kritisk og avgjørende fase.

drA: Hvordan er situasjonen i Eritrea i øyeblikket?

Ermias Debessai: For øyeblikket er den militære situasjonen i Eritrea følgende: De siste 6 mnd. har vi hatt en militær offensiv og erobret strategisk viktige byer som Nacfa, Afabet, Seghneiti og Keren. Erobringen av Keren er av spesielt stor viktighet siden den utgjør nøkkelen til den østlige provinsen. Kerens strategiske viktighet er kjent helt siden den britiske kolonialismen, og svært mange trodde at det ville være umulig for EPLF å ta denne byen, særlig fordi Etiopia her hadde en mengde tunge våpen som EPLF manglet. Vi visste at tok vi disse byene, og spesielt Keren, så ville den etiopiske militær planen, en plan som spenner over flei år, være knust. En annen ting er at Etiopia ikke er alene om militærplanen. Sovjet, Cuba og Sør-Yemen gir våpenhjelp til Etiopia, og derfor blir de automatisk med på den militære planen. Vi har nå erobret en mengde tunge våpen - og samtidig er Kerens fall et slag mot den planlagte "bondemarsjen" mot Eritrea.

Fienden har følt seg overlegne - vi har gitt dem en god leksjon. Nå, for 15 dager siden, prøvde Etiopia å gjenerobre Keren 10 000 soldater ble sendt ut fra Asmara i to puljer på 5 000. Den første troppekonsentrasjonen ble avskåret av oss 25 km. nord for Asmara og slått etter to dagers kamp. De som ikke ble tatt tilfange, flyktet tilbake til Asmara, og vi erobret en mengde våpen.

Den andre gruppen som ble sendt ut fra Asmara for å gjenerobre Keren ble slått etter 10 dagers kamp, og vi har f.eks. nettopp erobret tre tanks og tre lastebiler fulle av våpen.

I øyeblikket forbereder vi oss på "bondemarsjen". Våpenmessig er vi nå sterkere enn før, men dette er likevel ikke det avgjørende. Det viktigste er at vi fører en folkekrig, og ingen våpen kan ødelegge folkekrigen. Keren ble tatt selv om vi var

våpenmessig underlegne, vi tok den ved våre våpen og vår massestøtte. **drA:** Som de fleste vet, er det to frigjøringsbevegelser i Eritrea. ELF og EPLF: Hvordan er forholdet mellom EPLF og ELF i dag?

Ermias Debessai: Vi har hatt to fellesmøter med ELF som resulterte i en fellesuttalelse. Vi har nå en fel-

les militærstrategi for å møte den etiopiske "bondemarsjen". Samtidig har EPLF nå inngått i en enhet med Sabbe. Som dere vet representerer ikke Sabbe det eritreiske folket, men utgjør en reaksjonær klikk, og p.g.a. dette er våre relasjoner med ELF nå nesten avsluttet. Denne enheten mellom ELF-ledelsen og Sabbe har ført til en svært dårlig situasjon innad i ELF. ELF er nesten delt i to, siden mange demokratiske elementer ikke kunne godta enheten med Sabbe. Dette førte til en slags borgerkrig i ELF mellom lederskapet som er en likvidasjonsgruppe, og de demokratiske elementene. De demokratiske kreftene i ELF var svake fordi opposisjonen var spontanistisk og dårlig organisert, og kontrollen ligger nå hos den reaksjonære ledelsen i ELF. Disse motsetningene i ELF har ført til at demokratiske krefter i ELF nå går over til EPLF i hundrevis.

drA: Kunne du si noe om klassekarakteren til ELF?

Ermias Debessai: Ledelsen i ELF, den såkalte likvidasjonsgruppen, er klart reaksjonær. Den består av føydale aristokrater, militarister og noen småborgerlige opportunister som ser sin sjanse ved å slutte seg til ELF-ledelsen for å fremme sine egne interesser. De kjempende i ELF består av av fattigbønder, arbeidere og studenter, men de mangler politisk bevissthet. ELF har også sterke bånd til Irak, millionene fra Baath-partiet skal holde moralen oppe.

drA: Hvordan skiller EPLF's linje overfor massene seg fra den politikken ELF fører?

Ermias Debessai: For EPLF ble dannet deltok ikke massene i revolusjonen. De kunne ikke si: Dette er vår revolusjon. En av hovedgrunnene for dannelsen av EPLF var at vi ønsket en revolusjon av, for og gjennom massene. Helt til nå har ELF-ledelsen undertrykt massene bl.a. gjennom å innkreve skatter og nøre opp under motsetninger av religiøs og stammemessig art. Grunnen til at vi ikke kan ha en enhet med ELF er at de mangler massebasis, og den basis som

finnes, mangler politisk bevissthet. I da er situasjonen den at nesten hele befolkningen er på EPLF's side.

drA: I kontrast til dette: Hvordan organiserer EPLF massene for å heve den politiske bevisstheten?

Ermias Debessai: Da vi grunnla EPLF var vi få og spredte. F.eks. var vi 15 stk. i øst og ca. 300 i nord, og militært sto vi overfor en svært vanskelig situasjon. I 1972 erklærte ELF-ledelsen krig mot EPLF, så i begynnelsen var det var skellig for oss å organisere massene på en skikkelig måte. Vi måtte derfor legge stor vekt på å bli kjent blant folket, vi måtte vise hva vi sto for. Siden 1974 har vi derimot kastet alle krefter inn i organiseringen av massene, og denne organiseringen skjer ikke ut fra nasjonalitet men er av klassemessig karakter. Vi har masseorganisasjon for arbeidere, bønder, studenter og kvinner. Organiseringen av kvinnene er meget viktig, og de spiller en viktig rolle i vår revolusjon. På denne tiden utformet vi et program for politisk utdanning av folket. Vi har et program for bekjempelse av analfabetismen, og politisk går vi igjennom Eritreas historie og trekker lærdom av den.

På landsbygda organiseres administrasjonen av landsbyene gjennom landsbykomiteene, som velges på demokratisk vis. Landsbykomiteen er sammensatt av de unge, de middelaldrende og de gamle, og det er like retter for alle kjønn. De aller fleste er også medlemmer av våre masseorganisasjoner.

Vi har også en kaderskole i felten, og halvannet år har vi utdannet 1500 kadre. Opptakskriteriene er at man kommer fra de undertrykte klassene og har vilje til å gripe marxismen-leninismen. På kaderskolen underviser vi i politisk økonomi, i vår revolusjons historie og i de historiske erfaringene fra andre revolusjoner og vår væpnede kamps historie. Vi har bl.a. oversatt Staten og Revolusjonen, Det Kommunistiske Manifest, Om Motsigelsen, Om Praxis og Dialektisk og Historisk materialisme til vårt eget språk. Vi har også EPLF's månedlige tidsskrift "Vanguard" og vårt interne blad "Gnist". Deltakerne på kaderskolen arbeider i produksjonen og tar del i massenes daglige liv samtidig som de gir dem en politisk utdanning.

drA: Hvordan gjennomføres jordreformen på landsbygda?

Ermias Debessai: For å forstå jordreformen må man forstå den sosiale strukturen i Eritrea. Eritrea er i hovedsak et føydalt samfunn. I høy-

landet finner man føydale eiendomsforhold, mens man i lavlandet finner nomader. På denne bakgrunn blir gjennomføringen av landreformen forskjellig fra region til region. I den ene regionen har vi derfor patriarkalske eiendomsforhold. Før i tiden var skikken den at jorda ble redistribuert fra far til sønn hvert syvende år. Men på grunn av den etiopiske kolonialismen har ikke jorda blitt fordelt på 30 - 40 år. Dette har medført en opphopning av jord på få hender og en sterk økning av antallet eiendomsløse. For å løse dette problemet har vi tatt utgangspunkt i denne gamle fordelings-skikken. Vi mobiliserer fattigbøndene og ikke de middelstore og rike bøndene. I hver landsby har vi en folkeforsamling som løser de problemene som oppstår, samtidig som vi også har organisert en folkemilitsia. Det er forholdsvis lett for oss å gjennomføre jordreformen, siden vi har støtte blant flertallet av befolkningen. De vet at vi kjemper for deres interesser. Vi konfiskerer jorda til de fremmede kolonialistene og rikbøndene som har nære forbindelser med Etiopia. Fattigbøndene får et lite stykke jord hver for å forsørge seg selv og sin familie, mens resten dyrkes på kollektiv basis. Selv tar vi del i produksjonen og vi har også landbruksrådgivere. Men i den nåværende situasjonen er det økonomisk vanskelig for oss å forsyne bøndene med de nødvendige gjødningsmidlene for kollektiv drift.

drA: Kunne du si noe om forholdet mellom den nasjonaldemokratiske og den sosialistiske revolusjonen?

Ermias Debessai: Som dere vet har EPLF sitt nasjonaldemokratiske program og den nasjonaldemokratiske revolusjonen utgjør en overgangsperiode. Siden vi i denne perioden har en klasseallianse bestående av flere klasser, kan vi ikke erklære sosialismen. Likevel har vi hatt en klassekamp på liv og død i EPLF, - dere kjenner Sabbe, den tidligere lederen for EPLF's utenriksavdeling, som ble drevet ut av EPLF. Heller ikke i den nasjonaldemokratiske fasen kunne vi ha en slik reaksjonær representant for de føydale levningene iblant oss. Så i øyeblikket legger vi vekten på å bevisstgjøre våre masser og skjerpe våre menn gjennom kampen.

drA: Vi vil gjerne stille et spørsmål om kulturen. Her på kongressen ser det ut som om dere bruker kulturen på en meget bevisst måte. Dere tar utgangspunkt i den gamle nasjonale kulturen, men gir den et nytt, revolusjonært innhold? **Ermias Debessai:** Kolonialismen har mer eller mindre ødelagt vår kultur. Det er derfor nødvendig å gjenoppbygge en ny revolusjonær kultur. Vi ønsker en ny kultur for et nytt samfunn, og vi binder kulturen til en progressiv politisk linje. Alle våre sanger er revolusjonære, samtidig som alle nasjonaliteter har like kulturelle, politiske og økonomiske retter. Eritrea har gjennom kolonialismen blitt påvirket av imperialismens kultur, en kultur vi må ødelegge for å skape den revolusjonære kulturen. Vi tar utgangspunkt i de gamle formene, men innholdet er vår revolusjonshistorie, våre prinsipper foruten spesielle hendelser som f.eks. tilbakevisningen av Sabbe. **drA:** Hvordan vurderer dere den eritreiske revolusjon i forhold til den internasjonale situasjon?

"Kvinnene spiller en avgjørende rolle i den eritreiske revolusjon."



nye politbyrået varsler om at det er den teknifiserte ekspertise som innehar sentrale stillinger i partiets viktigste organer. Båant annet utgjør militære og tekniske eksperter i dag vel halvparten av det samlede politbyrå, som forøvrig nå har seks medlemmer som tidligere måtte forlate sine politiske verv under kulturrevolusjonen. I denne sammenheng finner vi det heller ikke særlig overraskende når vi nå hører at diskusjonen om å innføre "materielle incentiver" i produksjonssfæren har blusset kraftig opp i Kina i det siste. Det er vel snarere karakteren og hurtigheten i de borgerlige framstøt som kan ha krav på en viss oppsikt. Det offisielle pressekommuniket fra kongressen kan imidlertid på en overlykkelig måte prise den nye konkurransementaliteten når det heter at: "En sosialistisk revolusjonskampanje for å kappes med, lære av, ta igjen, hjelpe og stadig gå forbi hverandre sprer seg overalt." Vi tror at kinesiske arbeidere snart skal få stifte nærmere bekjentskap med

Hua-floyens "sosialistiske revolusjonskampanje" når denne etter hvert og med tvingende nødvendighet begynner å manifestere seg i form av økende statlige regler og forordninger som skal garantere arbeidsdisiplin og "produktivkreftenes utvikling". Men slik må også resultatet bli når KKP i dag beherskes av personer som ikke bare svikter marxismens ABC, men som heller aldri har evnet å kunne dennes mest elementære grunnlag. Her finner vi all mulig grunn til å ta Teng Hsiao-ping på hans ord når han holdt kongressens avslutningstale og påpekte at en "ny stil har kommet over hele partiet og nasjonen etter at "firerbander" ble knust." Ganske kort skal vi tilføye at hovedinnholdet i denne "stilen" er borgerlig økonomisme og desimering av arbeiderklassens statsmakt. Det er så opp til de revolusjonære i Kina om KKP atter ska preges av den proletære stilen som denne kongressen markerte en forhåpentligvis foreløpig slutt på.

AKP - BEVEGELSEN... Fra side 1

kende revisjonistene i Kinas kommunistiske parti. Blant annet synes KPD(m-l) å følge i PCI(m-l)s fotspor.

Det er uten tvil de albanske kommunistenes klare stillingstaken til utviklingen i Kina som i høy grad utløser denne splittelsen. Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund vil ikke legge skjul på at dette kan være et svakhetstegn, dvs. at det kan bety at de partier og grupper som nå vender ryggen til Hua og co., ikke gjør det ut fra en selvstendig marxist-leninistisk vurdering, men ut fra en følelsesbetont tilknytning til Arbeidets Parti i Albania. På den andre siden håper vi at denne utviklingen vil føre til en kraftig styrking og konsolidering av en virkelig revolusjonær virkelig marxist-leninistisk og

proletarisk linje innen disse partiene og gruppene, som tildels har vært sterkt inspirert av en småborgerlig klassebasis. Vi håper og tror at ikke minst Arbeidets Parti i Albania kan bidra til dette, og vil selv gjøre det vi kan i samme retning.

Vi vil i denne forbindelse gjøre nye lesere oppmerksom på at de sentrale momenter i de albanske kommunistenes kritikk av Kinas utenrikspolitikk ble gjengitt i siste nr. av den røde Arbeideren, og at den i denne forbindelse viktigste artikkelen fra albanerne vil bli trykt i neste nr. av KAs teoretiske tidsskrift Røde Fane, sammen med utdrag av resolusjonene fra PCI(m-l)s sentralkomite.

Ermias Debesai: Internasjonalt sett er vi isolert. Vår tidligere utenlandsavdeling, ledet av Sabbe, skapte mye forvirring. Sabbe henvendte seg til andre land på et reaksjonært grunnlag, noe som har vært skadelig for vår revolusjon. Men idag har vi et klart program, og progressive skulle kunne kjenne karakteren av vår revolusjon. Derguen (den etiopiske juntaen) er en venn av Sovjet og prøver å knuse den eritreiske revolusjonen. Tidligere fikk juntaen dollar og våpen fra USA. Da USA var ute av Etiopia, aksepterte Sovjet deres plass og assisterte juntaen på meget kort varsel. I dag ser vi at en rekke land i Asia, Afrika og Latin-Amerika er under press fra Sovjet. Juntaen selv er ikke demokratisk eller progressiv, den støtter ikke nasjonenes rett til selvbestemmelse, og vi kan ikke inngå noen avtale med den etiopiske juntaen.

Gjennom våre handlinger fordømmer vi Sovjet, - de kjenner EPLF, men hjelper Etiopia. Vi har tilbakevist Sovjet og Cuba ved å kaste dem ut av Eritrea. Selv kan vi forhandle med alle land om støtte så lenge vi ikke utsettes for press. I øyeblikket får vi ikke støtte fra noe land eller regime men frigjøringsbevegelsen i Nord-Yemen/Oman har et klart standpunkt. USA har mistet Etiopia og prøver å få nytt fotfeste i Afrikas horn. ELF har nære forbindelser med Egypt, og Sabbe forsøker å etablere forbindelser med USA. edu har også en meget reaksjonær karakter og består av aristokrater som var Haile Selassies høyre hånd. drA: Under din rapport på kongressen ble det fortalt oss at du uttalte følgende "Den vitenskapelige sosialismen er ikke en vare som kan kjøpes hverken i Moskva, Peking eller Havana". Kunne du kommentere dette nærmere?

Ermias Debesai: Selv om den første sosialistiske revolusjonen ble gjennomført i Russland, gjør ikke dette den vitenskapelige sosialismen til Sovjets eiendom. Sosialismen er universell, og kan ikke være noens eiendom. Marxisme-leninisme er den eneste linje for proletariatet og undertrykte folk. Vi praktiserer den på de objektive forholdene i vårt land. Vi har våre erfaringer. Klassekampen gjorde det nødvendig å forlate ELF og siden har vi drevet Sabbe ut av EPLF. Samtidig tar vi imot det beste fra tidligere revolusjoner, det vi kan kopiere vi. Vi kjenner vårt mål, vi kjenner folket og krigen og vi vet hvordan vi skal skolere folket. I denne situasjonen må vi selv være frie, og so en nasjonaldemokratisk front kan vi ikke ta del i den internasjonale polemikken mellom forskjellige kommunistiske partier. For å være fri kan vi ikke la oss bestemme av en polemikk

drA: Til slutt - har du noe å si til den norske arbeiderklassen?

Ermias Debesai: Det finnes ingen grenser for undertrykkingen inntil imperialismen har lidd nederlag. Den eritreiske revolusjonen er den norske arbeiderklassens sak - og også omvendt. I den kritiske situasjonen vi er i ønsker vi deres solidaritet, og vi vil også gi vår. Fra vår side er dette ikke bare ord, vi gir vårt blod og våre liv for proletariatets sak hvor det enn befinner seg i verden.

drA: Hva slags hjelp trenger dere nå? Ermias Debesai: Vi trenger enhver form for støtte. Vi har 100000 mennesker som er fordrevet fra sitt land, vi har flyktningeleire, skoler for foreldre løse, så vi trenger hjelp i enhver form. I øyeblikket har vi også 3000 etiopiske krigsfanger som bare sitter der og spiser. Vi gir dem en human behand-

ling, vi lærer dem opp og bevisstgjør dem. Dette er en økonomisk byrde. Vi har henvendt oss til humanitære organisasjoner men uten å få svar.

NOTER:

1 "Bondemarsjen" er et forsøk fra de etiopiske juntaen på å mobilisere

bærer mye av skylden for den forvirringen som har oppstått i Europa med hensyn til karakteren av den eritreiske revolusjon som er EPLFs ledet.

3. Borgerkrigen mot EPLF av ELF-ledelsen i februar 1974 og den avsluttet i 1974 etter opposisjon fra



Etiopiske krigsfanger: "Vi ble lurt av juntaen".

fattigbønder som kanonføde under påskudd av at Etiopia blir invadert av "banditter" fra nord.

2. Sabbe utgjorde EPLFs tidligere utenlandsavdeling og ble kastet ut av EPLF i 1976 etter at han hadde eksponert sitt reaksjonære grunnlag. Sabbe

demokratiske kræfter i ELF og EPLFs konsistente selvforsvar og politiske bevisstgjøring av folket. EPLF holdt hele tiden fast på at motsigelsene mellom de to frontene skulle løses gjennom demokratisk dialog.

TRE ERITREISKE REVOLUSJONÆRE GUERILLASANGER

Fritt oversatt av Ø.H.



OVERALT -

fra fjellenes høyder og dalenes dyp inn til gatene i byenes øst
Kjemper vi uopphørlig og stolt
det undertrykte folkets krig for å isolere fienden.
Vår seier avhenger av rettferdigheten i vår kamp, vår korrekte revolusjonære politikk, vår strategi i folkekrigen, vår faste vilje til uavhengighet

Men ikke minst; at vi er rede til å ofre det som ofres må.

BETINGELSEN

De progressive blant verdens undertrykte erkjenner: at revolusjon uten en klart definert politisk linje aldri fører til seier.

ENHET, MEN IKKE FOR ENHVER PRIS.

Så lenge fienden hersker, ønsker den å splitte oss. Ja, sannelig. Enhet er nødvendig. Men enhet forutsetter enighet om en ideologi: marxismen-leninismen og folkekrigens teori.



HILSNINGSTALE

På den 8. kongress for "Eritreere for frigjøring i Europa" i Bologna (Italia) den 14. - 18. august holdt formannen i Kommunistisk Arbeiderforbund, Harald Berntsen, følgende hilsningstale:

Kamerater og venner!

Vi har gleden av å overbringe de varmeste revolusjonære hilsener til denne kongressen fra vår organisasjon. Kommunistisk Arbeiderforbund, og vi tror fra alle revolusjonære arbeidere og progressive i Norge.

Vi vil videre uttrykke vår takk for muligheten til å være til stede på kongressen.

Først vil vi gjerne fortelle litt om oss selv. Kommunistisk Arbeiderforbund er en forholdsvis ung organisasjon som arbeider for å bygge et nytt, virkelig kommunistisk parti i Norge. Selv om vårt forbund bare er fem år gammelt, har det sterke røtter i norsk revolusjonær arbeiderbevegelse. Rygggraden i KA består av den revolusjonære opposisjon som oppsto innen det revisjonistiske Norges Kommunistiske Parti i løpet av 60-åra, og som brøt ut av revisjonistpartiet i 1970.

KA ble således formet i skarp kamp mot den moderne revisjonismen. Men KA har også måttet bekjempe og avgrense seg fra den småborgerlige og nasjonalistiske sosialismen som blomstret opp i kjølvannet på studentopprøret omkring 1970 og i kampen mot norsk medlemskap i EEC i 1971-72. Mot alle slags revisjonistiske og småborgerlige teorier om en såkalt anti-monopolistisk strategi for sosialismen har KA konsekvent forsvart den marxist-leninistiske tesen om at i utviklede kapitalistiske land går hovedmotsigelsen mellom proletariat og borgerskap, og vi baserer oss utelukkende på arbeidernes klasseinteresser.

I spørsmålet om internasjonal solidaritet har vi konsekvent forsvart den proletariske internasjonalismens prinsipper, også her i kamp med den småborgerlige nasjonalsosialismen. De småborgerlige sosialistene har et rent borgerlig-nasjonalt perspektiv på "revolusjonen" i det imperialistiske Norge, og forsøker å ta den nasjonale frigjøringskampen i Afrika, Asia og Latin-Amerika til inntekt for denne strategien ved bare å støtte og snakke om den nasjonale delen av frigjøringen i de imperialistisk undertrykte og underutviklede land, og fornekte klassemotsætningene innen frigjøringsbevegelsene.

F.eks. har de småborgerlige nasjonalsosialistene i Norge anklaget de palestinske revolusjonære i PFLP for å "sette araber opp mot araber". De nekter videre å ta stilling i forholdet mellom EPLF og ELF.

I skarp motsetning til dette ser vi, som marxist-leninister, på det nasjonale spørsmål som å komme i annen rekke i forhold til den proletariske revolusjonens sak, og tar utgangspunkt i Lenins tese om at "vi, som kommunister, bør og vil støtte borgerlige frigjøringsbevegelser i koloniene bare når de er ekte revolusjonære, og når deres eksponenter ikke hindrer vårt arbeid med å skolere og organisere fattige bønder og de utbytete masser i en revolusjonær ånd. Hvis disse betingelsene ikke eksisterer, må kommunistene i disse land bekjempe det reformistiske borgerskapet." I tråd med Lenins lære vet vi

hver 14. dag

27/8 - 10/9

også at den klasse som har størst interesse av å fullføre den demokratiske og anti-imperialistiske frigjøringskampen, ikke er borgerskapet, som på grunn av frykt for de revolusjonære massene vakler overfor føydalreaksjon og utenlandsk imperialisme, men arbeiderklassen, som ser på den borgerlig-demokratiske revolusjonen som et overgangsstadium til den sosialistiske revolusjon.

På bakgrunn av dette begrenser vi oss ikke til allmenn støtte til den nasjonale frigjøringskampen i Asia, Afrika og Latin-Amerika, men tar stilling til klassekampen innen frigjøringsbevegelsene, og gir vår spesielle støtte til den proletariske siden.

Derfor støtter vi EPLF framfor ELF, fordi EPLF har en klar strategi for overgangen fra nasjonaldemokratisk til sosialistisk revolusjon, og representerer arbeiderklassens interesser i Eritrea.

Av denne grunn har vi også med den største glede mottatt meldinger om EPLFs store seire det siste halve året, inkludert bl.a. erobring av 7 byer siden mars i år.

Men vi vet at den eritreiske folkerevolusjonen ennå har en lang vei å gå. Fienden består ikke bare i den etiopiske kolonialismen. Folkene i hele Afrikas horn er nå offer for en økende infiltrasjon og konspirasjon fra USA-imperialismen, den sovjetiske sosialimperialismen, zionismen og de reaksjonære arabiske regimene, samt fra andre imperialistmakter. Og innad i Eritrea vil klassekampen ikke opphøre med frigjøring fra den koloniale undertrykkningen. Vi vet bl.a. at den reaksjonære ELF-ledelsen tidligere har forsøkt å likvidere EPLF gjennom borgerkrig.

Imperialismen og dens medløpere er imidlertid dømt til nederlag overfor de prinsipper og metoder EPLF baserer seg på. Metoden med folkekrig, prinsippet med å sette politisk skolering, og konsolidering i første rekke og om å kreve politisk enhet som forutsetning for fysisk enhet, samt prinsippet om å stole på egne krefter, er uovervinnelig. Som kommunister vil vi ikke unngå å peke på den kjensgjerning at alle historiske erfaringer viser at i siste instans kan den nasjonaldemokratiske og i neste omgang sosialistiske revolusjon bare vinne full seier med proletariatet og dets organiserte fortropp, det kommunistiske partiet, i ledelsen.

Kamerater og venner:

Den eritreiske kampen er rettferdig, folkelig og revolusjonær! Dens seier over den imperialist- og sioniststøttede etiopiske kolonialokkupasjonen er uunngåelig!

Lenge leve den eritreiske revolusjonen under EPLF's ledelse! Lenge leve den proletariske internasjonalismen og sosialismen! Ned med verdenskapitalismen og imperialismen!

STEINULLSTREIKEN VISER: FORBEREDELSENE AV STØRSTE VIKTIGHET!

14 juni gikk ca. 80 mann til streik på Steinulla i Moss. Utgangspunktet for streiken var et krav om en generell lønnsøkning på kr. 1.50 pr. time samt et utjevningstillegg på kr. 2.- umiddelbart pluss 2.50 i mars -78.

Umiddelbart syntes alt å ligge til rette for en vellykket aksjon. Gjennom å nedlegge klubbstyret og velge egen streikekomite, samt gjennom en klar avvisning av arbeidsretten fulgte de streikende en riktig vei og viste at de hadde tatt erfaring fra de siste års streikekamper.

Tross det, var det nok allikevel her kimen til nederlaget lå. Det dreier seg om at forståelsen av disse sentrale momenter har vært for "tekniske" og for lite politiske. Det er under en streik ikke nok å avvise arbeidsretten, man må også ha full forståelse for hvorfor dette er nødvendig og hvilke perspektiver som ligger i dette.

Når arbeidsretten eksisterer, er ikke dette bare for å stemple en streik for ulovlig. Det gjelder først og fremst for borgerskapet å åpne muligheten for legal maktbruk mot de streikende, gjennom bøter, streikebryteri, politi, oppsigelser m.v. På den måten ønsker man å tvinge arbeiderne,

ikke bare til å gi opp den enkelte streik, men til å holde seg innenfor det borgerlige lovverket i det hele tatt. Forutsetningen for å oppnå dette, dvs. respekten for lovverket, er selvsagt at borgerskapet selv holder seg innenfor denne ramme. Det er i denne sammenheng at arbeidsretten blir et viktig legalt middel for maktbruk. Det ligger derfor i forlengelsen av en dom i arbeidsretten at trusler om (og eventuelt anvendelse av) oppsigelser kan bli brukt. Det er denne politiske forståelse øv kampen som manglet og som streikeledelsen ikke evnet å fremme før eller i det minste under streiken.

Både steinullstreiken og bryggerstreiken tyder på at det etterhånden har blitt en ganske utbredt forståelse for å avvise arbeidsretten, men at denne dessverre synes å være lite begrunnet av en dyptgående politisk analyse. Vi for vår del vil ikke unnlate å antyde at dette kan ha sammenheng med at AKP har hatt en til dels sterk innflytelse i disse streikene. AKP er som politisk representant for småborgerskapet verken i stand til eller interessert i å tilføre arbeiderklassen den nødvendige politiske bevissthet.

Arbeidsretten er ikke en tilfeldig ondskinnelig gruppe "høye herrer" som det gjelder ikke å la seg verbalt avbryte av, slik "Klassekampen" synes å tro, men et organ for å gjøre arbeiderne "fredløse" om de setter seg ut over de lover som eksisterer i det kapitalistiske samfunn.

Når det som vi her har påpekt er i ferd med å bli en ren sedvane å avvise arbeidsretten, så er det noe som truer med å avpolitilisere streiken. I dette ligger at kommunistene må sette alt inn på å hindre en slik utvikling. I tillegg til dette er det nødvendig å trekke fram enkelte andre svakheter for at slike feil ikke gjentas. Det dreier seg bl.a. om for dårlig propagandaarbeid og kontakt med arbeiderne på de andre Elkem - Rockwool-bedriftene, først og fremst de såkalte søsterbedriftene i Trondheim og Larvik.

Vi skal i denne forbindelse peke på at i en omfattende oppsummering i Ny Tid hevdes det at "valget av tidspunkt", det at streiken begynte like før fellesferien, som Ny Tid kaller spontanisme, og at for dårlig forberedelse, dvs. manglende kontakt med søsterbedriftene i Larvik og Trondheim, var årsaken til streikens nederlag. SV manifesterer dermed

sin forståelse av Steinullstreiken metode og nederlag som teknisk og dermed like småborgerlig som AKPs. Disse momenter kan være viktige og korrekte, men de blir nettopp lite meningsfylte uten å bli satt i en slik politisk sammenheng som vi innledningsvis pekte på. De blir tekniske forklaringer og ikke politiske analyser. For oss er dette positivt fordi det klarlegger at SVs venstrefløy som åpenbart står bak oppsummeringen, slett ikke kan være noe alternativ for arbeiderklassen.

